

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/91/2012
Identifikačné číslo spisu:	3099899870
Dátum vydania rozhodnutia:	19.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3099899870.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Štatistické a evidenčné vydavateľstvo tlačív, a. s. (ŠEVT, a. s.), Plynárska 6, Bratislava, IČO: 31 331 131, zastúpenému: JUDr. Slavomírom Moškom, advokátom, Štefanovičova 12, Bratislava, proti žalovanému: Jozef Igaz, Moyzesova 4, Trenčín, obchodné meno Jozef Igaz - Tlačivá - Papier, Horný Šianec 223, Trenčín, zastúpenému: JUDr. Jánom Legerským, advokátom, Nám. sv. Anny 15/25, Trenčín, o ochranu proti nekalej súťaži, na odvolanie žalovaného a žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. apríla 2012, č. k. 7 Cb 38/1999-914, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 26. apríla 2012, č. k. 7 Cb 38/1999-914 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým uznesením zo dňa 26. apríla 2012, č. k. 7 Cb 38/1999-914 nepriznal žalovanému náhradu trov zastaveného konania. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a v časti konania o žiadané peňažné zadost'účinenie v rozsahu 100%.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobným návrhom sa žalobca po úprave žalobného petitu so súhlasom súdu domáhal proti žalovanému vydania rozsudku, ktorým súd uloží žalovanému 1. povinnosť zdržať sa uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii tých zdravotníckych tlačív, ktoré nemá autorizované Ministerstvom zdravotníctva SR alebo iným na to príslušným orgánom, 2. povinnosť zdržať sa rozširovania a využívania materiálu s porovnaním cien platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľ ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačivá v hospodárskej súťaži, 3. povinnosť zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom, 4. že žalobca je oprávnený na trovy žalovaného zverejniť tento rozsudok v denníkoch Pravda, SME, Hospodárske noviny a v týždenníku TREND, a to v rozsahu obsahovo súvislých častí rozsudku, v ktorých sa konštatuje, že zo strany žalovaného došlo k nekalému súťažnému konaniu na úkor žalobcu, 5. že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 7 000.000,-- Sk ako primerané zadost'účinenie.

Žalobca sa zároveň domáhal nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému zdržať sa uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii týchto zdravotníckych tlačív, ktoré nie sú uvedené v prílohe potvrdenia o autorizácii vzorov zdravotníckych tlačív č. SFI-50/99/OFI/Vo vydaného Ministerstvom zdravotníctva SR dňa 8. februára 1999 a tiež žiadal uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa rozširovania a využívania materiálu „porovnaním cien“ platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľov ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačív v hospodárskej súťaži s tým, že návrh rozšíril o nariadenie predbežného opatrenia a žiadal žalovanému uložiť povinnosť zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného.

Návrh na nariadenie predbežného opatrenia súd zamietol. Rozhodnutím vo veci samej krajský súd zamietol návrh na priznanie práva uverejniť rozsudok a ohľadne späťvzatých výrokov v žalobnom petite označených pod bodom 1, 2, 3 konanie podľa § 96 O. s. p. zastavil. V poradí druhým rozsudkom rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 16 500,-- Eur ako primerané zadost'učinenie a vo zvyšujúcej časti žalobu zamietol. Samostatným rozhodnutím zo dňa 3. februára 2011 rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že ust. § 140 ods. 1 O. s. p. upravuje, že každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu. V posudzovanej veci súd prvého stupňa v dôsledku späťvzatia návrhu zastavil konanie o povinnosti žalovaného zdržať sa uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii tých zdravotníckych tlačív, ktoré nemá autorizované Ministerstvom zdravotníctva SR alebo iným, na to príslušným orgánom (1), o povinnosti žalovaného zdržať sa rozširovania a využívania materiálu porovnaním cien platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľ ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačív v hospodárskej súťaži (2), o povinnosti žalovaného zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom (3). Žalobca vo svojom písomnom podaní zo dňa 31. októbra 2006, ktorým pristúpil k čiastočnému späťvzatiu žalobného návrhu, poukázal na okolnosti, ktoré ho viedli k späťvzatiu, uviedol, že s ohľadom na dlhotrvajúci priebeh sporu o ochranu proti nekalej súťaži (1999 - 2006) už v súčasnosti stratil svoje opodstatnenie petit zdržovací, ktorého významom bolo zabrániť pokračovaniu v nekalosúťažnom konaní žalovaného. Na pojednávaní dňa 18. januára 2007 žalobca konkretizoval späťvzatie žalobného návrhu s tým, že vzhľadom na dĺžku trvania predmetného súdneho sporu sú zdržovacie petitely neopodstatnené, a preto tieto zobral späť. Súd prvého stupňa, rozhodujúc o náhrade trov zastaveného konania, zohľadnil okolnosti, ktoré žalobcu k odôvodneniu svojho postupu viedli. Pretože okolnosti späťvzatia návrhu možno podradiť pod dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré súd výnimočne nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať, preto s poukazom na ust. § 146 ods. 2 veta prvá a ust. § 150 ods. 1 O. s. p. žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov zastaveného konania. Prvostupňový súd považoval za úspech žalovaného (§ 142 ods. 1 O. s. p.) výsledok konania o žalobnom návrhu žalobcu, ktorý sa domáhal práva na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu, ktorý žalobný návrh bol rozhodnutím súdu v celom rozsahu zamietnutý. Pre rozhodnutie o výške žiadaného finančného zadost'učinenia ako náhrady za ujmu nemateriálnej povahy bol podľa názoru prvostupňového súdu rozhodujúci záver konštatovaný rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že žalovaný konal nekalosúťažne. Vychádzajúc z týchto právnych úvah potom prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobcovi by patrila v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p. náhrada trov za nárok, týkajúci sa žiadaného finančného zadost'učinenia a žalovanému, pokiaľ ide o nárok, týkajúci sa práva na zverejnenie rozsudku, preto dospel k záveru, že každý z účastníkov, pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, mal vo veci len čiastočný úspech, preto žiadnemu z účastníkov náhradu trov nepriznal. Vzhľadom na vyslovený názor ohľadne náhrady trov konania krajský súd nepovažoval za opodstatnené ani priznanie náhrady trov v konaní o nariadení predbežného opatrenia.

Predmetné rozhodnutie o náhrade trov konania na odvolanie žalobcu a žalovaného bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí uviedol, že pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania je podmienkou, aby súd prvého stupňa vychádzal z rozhodnutia, ktorým bolo vo veci meritórne rozhodnuté. Základom pre posúdenie dôvodnosti žaloby bolo posúdenie konania žalovaného z toho

pohľadu, či konanie napĺňa znaky nekalosúťažného konania. Konštatoval, že prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia správne poukazuje na to, že o výške primeraného zadostučinenia vo vzťahu proti rušiteľovi neexistujú žiadne exaktné kritériá na to, aby sa určila výška primeraného zadostučinenia, a že ide o situáciu, kedy rozhodnutie súdu o výške satisfakcie ako dôsledku nekalosúťažného konania závisí na úvahe súdu v zmysle ust. § 136 O. s. p. S poukazom na ust. § 55 ods. 2 Obchodného zákonníka odvolací súd uviedol, že zamietnutie časti žaloby, v ktorej žalobca žiadal právo na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu, nemožno označiť za neúspech, keďže z formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že je na uvážení súdu, či tomuto návrhu vyhovie alebo nie. Iba ak žalobca v spore neuspel a nedošlo by zo strany žalovaného k nekalosúťažnému konaniu, potom by bolo možné vysloviť, že aj v tej časti žaloby bol žalobca neúspešný. Pokiaľ ide o rozhodnutie týkajúce sa náhrady trov konania v časti konania, ktoré bolo zastavené pre späťvzatie, Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že rozhodnutie nevychádza zo skutkových okolností rozhodných pre posúdenie práva na náhradu trov konania, prvostupňový súd sa nezaoberal právne významnými skutočnosťami, a to, či k späťvzatiu časti žaloby zo strany žalobcu došlo konaním žalovaného, t. j. tento sa po podaní žaloby zdržal uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii tých zdravotníckych tlačív, ktoré nemal autorizované Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky, resp. po podaní žaloby došlo k ich autorizovaniu MZ SR, zdržal sa rozširovania a využívania materiálu porovnávaním cien platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľ ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačivá v hospodárskej súťaži, resp. zdržal sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom.

Žalobca po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky svojím podaním následne rozšíril svoj nárok na náhradu trov konania a žiadal, aby popri vyčíslených trovách mu bola priznaná aj náhrada trov konania (v časti konania, predmetom ktorého je rozhodnutie súdu o trovách konania vo veci samej) vo výške 1 084,40 Eur.

Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal aj na ďalšie písomné podanie žalovaného, ktorý v ňom prezentoval svoje stanovisko k vyslovenému právnomu názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým je súd prvého stupňa v zmysle § 226 O. s. p. viazaný.

Krajský súd v Trenčíne ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 226, § 146 ods. 2 a § 150 ods. 1 O. s. p. a uviedol, že ust. § 150 ods. 1 O. s. p. umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnuť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia, musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých žalovaných okolností konkrétnej veci, vrátane okolností uvedených v citovanom zákonnom ustanovení. Toto zákonné ustanovenie dopadá na toho účastníka, ktorý by inak mal právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania tomuto účastníkovi a existencia výnimočnosti daného prípadu.

V dôsledku späťvzatia návrhu zastavil Krajský súd v Trenčíne konanie o povinnosti žalovaného zdržať sa uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii tých zdravotníckych tlačív, ktoré nemá autorizované Ministerstvom zdravotníctva SR alebo iným, na to príslušným orgánom (1), o povinnosti žalovaného zdržať sa rozširovania a využívania materiálu porovnaním cien platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľ ŠEVT, a.s. a IGAZ tlačivá v hospodárskej súťaži (2), o povinnosti žalovaného zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom (3).

Krajský súd v Trenčíne mal za to, že z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že žalobca so súhlasom súdu na pojednávaní dňa 29. marca 2006 zmenil žalobný petít v bode 3 tak, že „odporca je povinný zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien navrhovateľa a odporcu, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom“. V rámci skúmania podmienok konania bolo zistené, že tento žalobný petít je natoľko neurčitý a všeobecný (je nesprávny), že nie je spôsobilý byť obsahom výroku

súdu. Označenie „akékoľvek porovnávanie cien, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom“, robí žalobný petit nevykonateľným, preto krajský súd uznesením zo dňa 19. októbra 2006 žalobcu vyzval na opravu nesprávneho žalobného petitu pod bodom 3. V zmysle výzvy prvostupňového súdu žalobca podaním z 31. októbra 2006 uviedol, že uvedený návrh petitu č. 3, ktorý bol obsahom návrhu na rozšírenie žalobného návrhu zo dňa 7. júna 2000 a modifikovaný na pojednávaní konanom dňa 29. marca 2006, s ohľadom na dlhotrvajúci priebeh sporu o ochranu proti nekalej súťaži (1999 - 2006), už v súčasnosti stratil svoje opodstatnenie ako petit zdržovací, ktorého významom bolo zabrániť pokračovaniu v nekalosúťažnom konaní odporcu a z toho dôvodu žalobca v súlade s ust. § 96 ods. 1 berie späť žalobný návrh označený pod bodom č. 3. Podaním zo dňa 17. januára 2007 s ohľadom na dlhotrvajúci priebeh sporu o ochranu proti nekalej súťaži opakovane konštatuje, že už v súčasnej fáze sporu stratili petity č. 1 a 2 svoje opodstatnenie ako petity zdržovacie, ktorých významom bolo zabrániť pokračovaniu v nekalosúťažnom konaní žalovaného a z tohto dôvodu žalobca v súlade s ust. § 96 ods. 1 O. s. p. berie späť svoj návrh petitu označený pod bodom 1 a pod bodom 2. Aj na pojednávaní dňa 18. januára 2007 žalobca konkretizoval späťvzatie žalobného návrhu tým, že vzhľadom na dĺžku trvania predmetného súdneho sporu sú zdržovacie petity neopodstatnené, a preto tieto zobral späť. Za daných okolností možno dospieť len k tomu záveru, že zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby procesné zavinil žalobca a z tohto dôvodu má právo na náhradu trov konania žalovaný podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. Ako vyplýva zo stanoviska žalovaného zo dňa 29. februára 2012, žalovaný navrhuje, aby súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania v zhode so svojím predchádzajúcim rozhodnutím, ktorým súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Prvostupňový súd z tohto stanoviska vyvodil, že žalovaný za súčasnej situácie náhradu trov konania proti žalobcovi neuplatňuje, napriek tomu prvostupňový súd zastáva názor, že žalovanému z dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p. náhrada trov konania v časti zastaveného konania nepatrí, nakoľko z rozhodnutí súdu prvého stupňa a z rozhodnutí odvolacieho súdu nesporne vyplýva, že žalovaný konal nekalosúťažne. Z uvedených dôvodov prvostupňový súd rozhodol, že žalovanému sa nepriznáva náhrada trov zastaveného konania.

Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že žalobný návrh, ktorým sa žalobca domáhal práva na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu, bol rozhodnutím súdu zamietnutý. Zároveň poukázal na vyslovený právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého zamietnutie tejto časti žaloby nemožno označiť za neúspech žalobcu, keďže z formulácie ust. § 55 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že je na uvážení súdu, či tomuto návrhu vyhovie alebo nie. Len v prípade, že by žalobca v spore neuspel, t. j. nedošlo by zo strany žalovaného k nekalosúťažnému konaniu, bolo by možné vysloviť, že aj v tejto časti žaloby bol žalobca neúspešný. Vychádzajúc z vysloveného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Pokiaľ ide o žiadané peňažné zadost'učinenie, zo žiadaného zadost'učinenia v rozsahu 7 000 000,-- Sk, bola rozhodnutím súdu priznaná náhrada za nemajetkovú ujmu v sume 16 500,-- Eur. Pokiaľ prizná súd žalobcovi nižšie primerané zadost'učinenie, než akého sa domáhal, uplatní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania ust. § 142 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, alebo, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v skoršom rozhodnutí prvostupňového súdu o náhrade trov konania bol vyslovený názor, že pre rozhodnutie o výške žiadaného finančného zadost'učinenia ako náhrady za ujmu nemateriálnej povahy bol rozhodujúci záver súdu konštatovaný rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že žalovaný konal nekalosúťažne, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd.

V ďalšej časti odôvodnenia poukázal Krajský súd v Trenčíne na ust. § 151 ods. 5 a ods. 7, § 151 ods. 8 O. s. p. a uviedol, že s ohľadom na uvedené dôvody súd o náhrade trov zastaveného konania rozhodol tak, že žalovanému sa náhrada trov zastaveného konania nepriznáva a v časti konania, kde bola žaloba o priznanie práva na uverejnenie rozsudku zamietnutá a v časti konania o žiadané peňažné zadost'učinenie

tak, že žalobcovi patrí náhrada trov konania vo výške 100% (§ 146 ods. 2 veta prvá, § 150 ods. 1 a § 142 ods. 1, 3 O. s. p.).

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. apríla 2012, č. k. 7 Cb 38/1999-914, podal odvolanie žalovaný a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a zároveň, aby žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 44,38 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného.

Žalovaný považuje napadnuté uznesenie za nesprávne a založené na neprávnom právnom posúdení veci, čím je daný dôvod odvolanie v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.

K rozhodnutiu o náhrade trov zastaveného konania žalovaný uviedol, že za správny považuje záver Krajského súdu v Trenčíne o tom, že zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby procesne zastavil žalobca, a preto má žalovaný právo na náhradu trov konania v zmysle ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., avšak nestotožňuje sa so záverom súdu o nepriznaní tejto náhrady trov konania žalovanému na základe aplikácie ust. § 150 ods. 1 O. s. p. samostatne len vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania v tejto zastavenej časti konania. Podľa žalovaného nemožno za dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady v zastavenej časti konania žalovanému považovať skutočnosť, že z rozhodnutí prvostupňového súdu a z rozhodnutí odvolacieho súdu vyplýva, že konal nekalosúťažne. Podľa žalovaného je podstatné, že žalobca uplatnil voči žalovanému aj také nároky, na ktorých neskôr netrval a v časti ich uplatnenia vzal žalobu späť a tým procesne zaviniť zastavenie konania. Žalovaný poukázal na ust. § 150 ods. 1 O. s. p. a dodal, že pri posudzovaní dôvodov osobitného zreteľa musí súd prihliadať na majetkové, sociálne, osobné, zárobné a iné pomery všetkých účastníkov konania a všimnúť si aj okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Zmyslom tohto zákonného ustanovenia podľa žalovaného je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnemu z účastníkov (ani úspešnému, ani neúspešnému) priznať náhradu trov konania. Podľa žalovaného už z týchto skutočností vyplýva nesprávnosť postupu prvostupňového súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď mal o náhrade trov konania rozhodnúť vo vzťahu k celému konaniu a možnú aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O. s. p. bolo možné správne a zákonne posúdiť len vo vzťahu k celému predmetu konania.

K rozhodnutiu o náhrade trov konania v časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a v časti konania o žiadané peňažné zadost'učinenie žalovaný uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vôbec nevyplýva, akým spôsobom a či vôbec skúmal prvostupňový súd existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi v zmysle ust. § 150 ods. 1 O. s. p. Ak aj prvostupňový súd posudzoval právo účastníkov na náhradu trov konania samostatne vo vzťahu k zastavenej časti konania a samostatne vo vzťahu k časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a k časti konania o žiadané peňažné zadost'učinenie, tak potom bolo potrebné posúdiť žalovaným tvrdené skutočnosti, zakladajúce dôvody osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania v tej časti konania, ktoré sa skončilo meritórnym rozhodnutím, samostatne, čo prvostupňový súd neurobil. Existenciu takých dôvodov prvostupňový súd skúmal pri rozhodovaní o náhrade trov konania len vo vzťahu k zastavenej časti konania, kde však samostatne takéto dôvody, podľa žalovaného, vôbec neboli dané a aplikácia ust. § 150 ods. 1 O. s. p. neprichádza do úvahy. Ak už však súd napriek tomu pri rozhodovaní o náhrade trov konania v zastavenej časti konania skúmal možnosť aplikácie ust. § 150 ods. 1 O. s. p., mal tak urobiť aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania v časti, v ktorej sa konanie skončilo meritórnym rozhodnutím. Podľa žalovaného tu jednoznačne existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby žalobcovi aj pri zistení nekalosúťažného konania v tejto veci nebolo priznané právo na náhradu trov konania, a to vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nekalosúťažnému konaniu zo strany žalovaného došlo a vzhľadom na absolútnu neprimeranosť uplatnených nárokov z nekalosúťažného konania žalobcom, keď nárok na priznanie práva na uverejnenie rozsudku bol zamietnutý celkom a nárok na priznanie peňažného zadost'učinenia bol zamietnutý v celkom prevažujúcej časti 92,90%. Žalovaný v priebehu celého konania opakovane poukazoval na dôvody svojho postupu, ktorý bol posúdený ako nekalosúťažný, pričom na dôvody svojho postupu opätovne poukázal aj v podanom odvolaní. Žalovaný uviedol, že za dôvody osobitného zreteľa treba v

tomto prípade jednoznačne považovať okolnosti, za ktorých sa žalovaný dopustil konania, ktoré bolo napokon vyhodnotené súdom ako nekalosúťažné. Žalovaný s poukazom na vymedzenú podstatu nekalosúťažného konania, ktorého sa mal podľa odôvodnenia už právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej dopustiť zdôraznil, že akéhokoľvek konania v tejto veci sa dopustil len v záujme dosiahnutia rovnoprávneho postavenia v hospodárskej súťaži v súlade so zákonom, a preto už táto skutočnosť, ktorá z dokazovania vyplynula, by zakladala dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi v tejto časti konania. Žalovaný ďalej tvrdil, že ak bolo ustálené, že jeho nekalosúťažné konanie malo spočívať vo vyhotovení a rozširovaní porovnávacieho cenníka s cenami zdravotníckych tlačív žalobcu a žalovaného, tak intenzita tohto nekalosúťažného konania bola veľmi nízka z dvoch dôvodov - prvým sú okolnosti, za ktorých k tomuto konaniu došlo a motív tohto konania a druhým to, že zo strany žalovaného bolo to, že k odoslaniu porovnávacieho cenníka priamo žalovaným k odberateľom zdravotníckych tlačív došlo len v nepatrnom rozsahu a že porovnávací cenník sa odberateľom zdravotníckych tlačív dostal na základe jeho rozposlania zo strany štátnych orgánov a úradov, ktorým ich žalovaný predtým predložil s celkom iným zámerom. V súhrne tieto skutočnosti podľa žalovaného jednoznačne predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi v tejto časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a o žiadané peňažné zadost'učinenie v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. apríla 2012, č. k. 7 Cb 38/1999-914, podal žalobca odvolanie, a to v časti, v ktorej mu prvostupňový súd nepriznal náhradu trov zastaveného konania a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie alebo zmenil tak, že zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v časti konania o zdržanie sa nekalosúťažného konania v rozsahu 100 % a zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu v sume 79,82 eur za jeden úkon právnej služby - odvolanie proti uzneseniu v časti trov konania t. j. rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej (§ 11 ods. 1 písm. a) v spojení s § 14 ods. 3 vyhlášky) v sume 70,63 eur vrátane DPH a náhradu hotových výdavkov, tzv. „režijný paušál“ popri jednom úkone právnej služby (§ 16 ods. 3 vyhlášky) v sume 9,16 eur s DPH.

Žalobca svoje odvolanie odôvodnil tým, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.) a zároveň toto rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.).

Žalobca v odvolaní konštatoval, že odporca priznal, že konal nekalosúťažne, čo znamená, že žaloba bola podaná dôvodne a zároveň, že od aktivít hodnotených súdom ako nekalosúťažné odporca upustil až po podaní žaloby. Pohnútkou, ktorá odporcu viedla k upusteniu od nekalosúťažného konania podľa žalobcu nie je podstatná, najmä ak sám odporca tvrdil, že ňou nebolo konanie navrhovateľa, ale tretej osoby.

V danom prípade preto nie možné hľadiť na žalobcu ako na účastníka konania, ktorý z procesného hľadiska zaviniť zastavenie konania, a preto by žalobcovi mala patriť náhrada trov konania podľa § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p.

V závere žalobca zhrnul, že v prípade zastavenia konania v časti o zdržanie sa nekalosúťažného konania tak došlo k späťvzatiu návrhu na začatie konania, ktorý bol podaný pre správanie žalovaného (ktorý počas konania upustil od konania ochrany, pred ktorým sa domáhal žalobca) bez toho, aby dôvod upustenia od nekalosúťažného konania žalovaným bol na strane žalobcu a preto v tejto časti konania bolo potrebné rozhodnúť podľa ust. § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p. a zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené podmienky na potvrdenie napadnutého uznesenia, ale ani na jeho zmenu.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania v právnej veci žalobcu Štatistické a evidenčné vydavateľstvo tlačív, a. s., Bratislava, proti žalovanému Jozef Igaz - Tlačivá - Papier, Trenčín, o ochranu proti nekalej súťaži tak, že nepriznal žalovanému náhradu trov zastaveného konania a zároveň rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a v časti konania o žiadané peňažné zadost'učinenie v rozsahu 100%.

Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby procesne zaviniť žalobca a z tohto dôvodu má právo na náhradu konania žalovaný podľa § 146 ods. 2 O. s. p. Nakoľko však žalovaný vo svojom stanovisku zo dňa 29. februára 2012 navrhol, aby súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania v zhode so svojím predchádzajúcim rozhodnutím, ktorým súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, vyvodil z toho, že žalovaný za súčasnej situácie náhradu trov konania proti žalobcovi neuplatňuje. Napriek tomu prvostupňový súd zastáva názor, že žalovanému z dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 O. s. p. náhrada trov konania v časti zastaveného konania nepatrí, nakoľko z rozhodnutí súdu prvého stupňa a z rozhodnutí odvolacieho súdu nesporne vyplýva, že žalovaný konal nekalosúťažne. Z uvedených dôvodov prvostupňový súd rozhodol, že žalovanému sa nepriznáva náhrada trov zastaveného konania.

Podľa ust. § 146 ods. 2 O. s. p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Citované ust. § 146 ods. 2 O. s. p. vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Otázka zavinenia podľa prvej vety uvedeného ustanovenia sa však hodnotí iba podľa procesného výsledku.

Druhá veta tohto ustanovenia je výnimkou z aplikácie § 146 ods. 2 prvej vety, podľa ktorej ak bolo dôvodom zastavenia konania späťvzatie návrhu, napriek tomu, že samotné zastavenie konania bolo dôsledkom jeho procesného úkonu, nezaviniť zastavenie konania, ak sa tak stalo ako dôsledok splnenia záväzku žalovaným, po tom, čo bol návrh podaný dôvodne. Teda pre priznanie náhrady trov konania žalobcovi podľa druhej vety § 146 ods. 2 musia byť kumulatívne splnené dve podmienky, a to: 1) návrh na začatie konania musí byť podaný dôvodne, 2) skutočnosť, že pre správanie žalovaného došlo k späťvzatiu návrhu, pričom táto podmienka je upravená vo forme príčiny a následku a pre je naplnenie musí byť preukázaná príčinná súvislosť medzi správaním sa žalovaného a späťvzatím návrhu.

Súd prvého stupňa síce postupoval správne, keď o rozhodoval samostatne o trovách vo vzťahu ku konaniu, ktoré bolo zastavené a vo vzťahu ku trovám v časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a v časti konania o žiadané peňažné zadost'učinenie, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že tvrdenie súdu, podľa ktorého zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby procesne zaviniť žalobca, nie je správne, nakoľko neboli splnené zákonom predpokladané podmienky na vyvodenie tohto záveru. V konaní bolo zistené, že zo strany žalovaného došlo k nekalosúťažnému konaniu vo vzťahu k žalobcovi, tento záver žalovaný nepoprel a zároveň je tento záver vyslovený aj v právoplatných rozhodnutiach. Ďalej je zrejmé, že dôvodom, prečo žalovaný prestal vyvíjať aktivity, ktoré boli súdom posúdené ako nekalosúťažné, bolo zjednanie nápravy, ku ktorej došlo na základe stanoviska Protimonopolného úradu Slovenskej republiky zo dňa 30. septembra 1998 a následného Odborného usmernenia o používaní zdravotníckych tlačív Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zo dňa 15. decembra 1998. Z uvedeného vyplýva, že nie sú splnené podmienky na aplikáciu prvej vety ust. § 146 ods. 2 O. s. p., nakoľko návrh žalobcu bol dôvodný a k jeho späťvzatiu došlo z dôvodu konania žalovaného, na ktorý žalobca nemal vplyv, rovnako je preukázaná aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného, ktorý po podaní žaloby upustil od nekalosúťažného konania a žalobcu, ktorý v dôsledku toho vzal žalobu v tejto časti späť.

Z rozhodnutia je zrejmé, že súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 146 ods. 2 O. s. p., § 150 ods. 1 O. s. p., 142 ods. 1 a 3 O. s. p. V zmysle týchto ustanovení prvostupňový súd rozhodol, že žalovanému sa nepriznáva náhrada trov zastaveného konania nielen preto, že žalovaný

si trovy konania podľa názoru súdu prvého stupňa neuplatnil, ale preto, že takáto náhrada trov konania žalovanému nepatrí, keďže žalovaný konal nekalosúťažne (§ 150 ods. 1 O. s. p.). Ďalej súd prvého stupňa žalobcovi priznal náhradu trov konania v prípade zamietnutia žalobného návrhu, ktorým sa žalobca domáhal práva na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu (§ 142 ods. 1 O. s. p.), ako aj v prípade žiadaného peňažného zadosťučinenia (§ 142 ods. 3 O. s. p.). V súvislosti s priznaním primeraného zadosťučinenia v nižšom rozsahu, než akého sa žalobca domáhal, súd prvého stupňa argumentoval rozhodnutím podľa úvahy súdu, resp. priznaním náhrady trov konania vo výške 100%. Najvyšší súd Slovenskej republiky súd zdôrazňuje, že v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. Keďže sa zo žiadaného zadosťučinenia v rozsahu 7 000 000,-- Sk, napadnutým rozhodnutím súdu priznala náhrada za nemajetkovú ujmu v sume 16 500,-- Eur, pričom súd prvého stupňa za žiadanú nemajetkovú ujmu priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%, znamená takýto výrok zapretie všeobecnej zásady o určení náhrady trov konania podľa miery úspechu vo veci v tejto časti nároku. Nakoľko ani § 142 ods. 3 O. s. p. neupravuje náhradu trov v prípade rozhodnutia závisiaceho od úvahy súdu absolútne, pretože v takomto prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (16 500,-- Eur), nie je možné žalobcovi za daných okolností priznať ním žiadanú náhradu trov konania vo výške 100% tak, ako to v napadnutej výrokovej časti uviedol súd prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v súlade s ust. § 221 ods. 2 O. s. p.

Bude preto úlohou súdu prvého stupňa, aby v novom rozhodnutí vychádzal z právoplatných rozhodnutí súdu vo veci, ako aj z vyššie uvedeného názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a znovu rozhodol o trovách konania, a to aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.). Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.